

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 16 kwietnia 2025 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **A. G.**,
skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 24 września 2024 r., sygn. akt II AKa 594/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku
z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 112/20,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 7 czerwca 2023 roku (sygn. akt III K 112/20) oskarżony A. G. został uznany za winnego tego, że w okresie od 10 lipca 2013 roku do 23 listopada 2016 roku, działając w krótkich odstępach czasu

i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie powierzone mu pieniądze w kwocie 2.795.427,73 zł, stanowiące mienie znacznej wartości, zdeponowane na rachunku bankowym, na szkodę D. G., tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu z dnia 24 czerwca 2020 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k. Za to, na zasadzie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu z dnia 24 czerwca 2020 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k., skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, z wysokością jednej stawki ustaloną na kwotę 100 złotych. Na zasadzie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu z dnia 24 czerwca 2020 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby 3 lat. Zobowiązano go także, na zasadzie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu z dnia 24 czerwca 2020 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k., do informowania sądu, co sześć miesięcy, w formie pisemnej, o przebiegu okresu próby. Ponadto, na zasadzie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu z dnia 24 czerwca 2020 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej D. G. kwoty 2.795.427,73 złotych

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2024 rok (sygn. akt II AKa 594/23) zaskarżony wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego A. G..

Obrońca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w całości, zarzucając na podstawie art. 523 § 1 i 4 k.p.k. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji w składzie, w którym uczestniczyła osoba nieuprawniona do orzekania w Sądzie Okręgowym. Wskazał, że sędzia Sądu Okręgowego w Rybniku dr X. Y. został powołany na urząd sędziego w Sądzie Okręgowym w Rybniku na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz innych ustaw. Podkreślono, że wadliwość procesu powołania oraz towarzyszące okoliczności, takie jak delegowanie przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia

czynności sędziego Sądu Okręgowego w Rybniku i powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Rybniku, nastąpiło po ujawnieniu listy prawników, w tym dra X. Y., którzy wyrazili stanowisko zbieżne z poglądami przedstawicieli ówczesnej władzy wykonawczej, a dotyczące dopuszczalności prawa łaski w formie indywidualnego aktu abolicji przed prawomocnym orzeczeniem sądu. Zdaniem skarżącego, prowadzi to do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Na mocy art. 537 k.p.k. wniesiono o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rybniku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna.

Analiza akt sprawy oraz uchwały KRS dostępnej w domenie publicznej nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z akt sprawy ani z uzasadnienia kasacji, kwestia powołania sędziego orzekającego w sprawie nie wskazuje na zaistnienia takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach. Nie

wskazał żadnych okoliczności, które in concreto prowadziłyby do potwierdzenia się sygnalizowanych przez niego obaw w odniesieniu do niezawisłości członka składu sądu w niniejszej sprawie. Nie można jednak przyjąć, że samo publiczne wyrażenie poglądu, nawet jeśli jest ono rozbieżne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (jak w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2017 r. I KZP 4/17), jest wystarczające dla przyjęcia, że sędzia nie mógł konstituować niezależnego sądu. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka konsekwentnie podkreśla się, że ocena niezawisłości i bezstronności sędziego musi być przeprowadzona w konkretnych okolicznościach danej sprawy (tzw. "test niezawisłości"). Nie wystarczy ogólne odwołanie się do sposobu powołania sędziego czy też do jego wcześniejszych, publicznych wypowiedzi, które nie dotyczą bezpośrednio rozpoznawanej materii lub nie wskazują na konkretne powiązania, które mogłyby realnie wpłynąć na jego obiektywność w wydawaniu wyroku.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[JJ.]

[r.g.]